

ku — in ravno tako tudi župan v svoji županii čisto vse v domačem jeziku ravna. Hvala tedaj takemu pravičnemu ravnanju! Tisti izgled zborniga zapisnika, ki so ga nam unidan „Novice“ prinesle, nam je bil kaj všeč; prosimo, da bi še kaj več tacih reči naznanile, katerih županijski pisarji na deželi sploh potrebujejo. — Pri nas je več živine, posebno koje tako mokro merzlo vreme bilo, na tako imenovani „žabici“ bolne bilo. „Žabica“ je prazna beseda in nič gotoviga ne pomeni, ker pri preiskovanju take žabične živine se najdejo bolj majhne vnetja ali čev ali pljuč. — Žita so bile spomlad kaj lepo nastavile, zavolj preobilne moče in mraza so pa škodo terpele.

Iz Ljubljane. Za izid nobene druge porotne sodbe pretekliga tedna niso bili ljudje tako radovedni, kakor na to, kako bo pravda zoper Andreja Monfreda, gruntarja iz spodnje Zadobrove, iztekla, ki je nar hujiga tolovaja cele okolice, ki je bil močen kot štempihar in strah vsacimu, ki se mu je zameril, o sili vstrelil. Duhovšina cele okolice in vsa soseska spoštuje Monfredata za skozi in skozi pošteniga, mirniga, pridniga, pobožniga gospodarja; oče 7 otročičev ima tudi hčer, ktero je vstreljeni potepuh, ki je pred nekimi leti pri Monfredetu za hlapca bil, neprenehama grozovito zalezoval. Ker pa pošteni oče tega terpeti ni mogel, mu je ta človek, Strah po imenu — tak sovražnik postal, pa mu že več let ni pokoja dal, ne podnevi ne ponoči; Monfreda je bil, po izgovoru vsih prič, prav marternik imenovaniga tolovaja. Ko se še ni mogel rešiti tega preganjanja, je prišel ni davnej za pomoč prosit nekiga komisarja, ki je prišel na popisovanje k Marii Divici v Polje — ali komisar ga je napotil, da naj gré k svoji sodbi pomoči iskat. Revez ni vedil, kaj bi počel! Kar se pritepe ponoči 5. prosenca t. l. Strah spet pred njegovo hišo, razsaja in vpije po tolovajsko, in Monfredatu žuga „da bo še to noč Kristusa vidil“, po tem trešne v okno, da ga razbije, in terja, da naj ga v hišo pušče. O grozi ostaneta mož in žena, in trepetata o nevarnosti življenja, ko vidita Straha pred oknom, — ga s strelam prestrašiti in odgnati vzame Monfreda majhno pistolico, ki je bila s 7 račjimi obličkami (šrekelnji) nabasana, se vstopi za vogelj okna, tako da le z roko skozi okno pomeri v tamno noč, in vstrelí. Ko je vstrelil — je bilo v tem hipu vse tiho pred hišo. Strel je razbojnika v obraz zadel, da je bil mahoma mertev. Vidši, da je človeka vstrelil, je Monfredata taka groza napadla, da je drugi dan vès zmešan od doma pobežnil in dva dni okoli begal brez miru — na to se zopet v svojo domačijo verne, pride k g. fajmoštru pri M. D. v Polji, ki mu svetje, se berž sodbi izročiti, kar je Monfreda brez odlage pripravljen storiti, in še tisti dan na večer ga spremi g. fajmošter sam v sodnico v Ljubljano, kjer je vestno obstal, kar je o nevarnosti svojiga življenja storil. Porotna sodba v ponedeljk je terpela le en dan, — vse priče so enoglasno govorile, kako strašen človek je bil vstreljeni celi soseski, da, kakor njegovo življenje, je bila tudi njegova smert, in da je celi soseski težak kamen odpadel, da ni tega razbojnika več na svetu. Gosp. dr. Ahačič se je o današnjim zagovarjanju praviga mojstra skazal, ki si je natanjko in očividno skazati prizadjal, da kar je Monfreda storil, je storil o nevarnosti svojiga lastniga življenja, in da njegov strel je bil le branilo o hudi sili, o kateri, ker je bila tamna noč in je le za voglam okna vùn vstrelil, tudi ravno na njega ni meriti mogel. Tudi deržavni g. zagovornik je v svojim razjasnjenju tega prigodka le to bolj izpovzel,

kar sega v nepripušeno predelječ segajočo samolastno pripomoč. Porotniki so strel Monfredata za branilo o sili spoznali in ga nedolžniga spoznali; po tem so ga sodniki vse kazni prostiga izpustili. Ko je Monfreda to razsodbo zaslišal, se je veselja zjokal, in ko pride pred porotnico, čakajo njegova objokana žena in otroci z nepopisljivim veseljem svojiga očeta, kteriga od mesca prosenca niso več vidili in so dan na dan za njega jokali. Splošno je bilo pa tudi veselje vsih pričujočih, ki so tako razsodbo popolnoma za pravično spoznali. Gotovo je scer, da hudo je, krivo in ojstriga kaznovanja vredno, ako bikdo kaj taciga brez nar večí sile storil, — ali tukej je bila prisiljena bramba o potrebi, kar le tisti prav ceniti vé, ki živí na zamotnideželi brez pomoči o sili. Kakor je bilo vse zadovoljno, da je bil po razsodbi porotnikov unidan Blaž Dolinar na vislice obsojen, tako je bilo danes vse veselo, da je bil Monfreda za nedolžniga spoznan. V obeh razsodbah se je pokazala velika imenitnost porotnih sodb, zakaj po mertvi čerki postave bi ne bil Dolinar na vislice obsojen, Monfreda pa bi morebiti tudi ne bil brez ječe proč šel. — 28. t. m. so pokopali v Ljubljani z veliko častjó starašina našiga regimenta, fedvebeljna Boštjana Glaser-ja, celimu mestu znaniga starčika, ki je blizo 60 let pošteno in pridno v regimentu težavne in mirne čaše preživel — v 81. letu slavno umerl; poslednje leta svojiga življenja, v katerim si nikdar ni pokoja dal, je še pridno na pošto z regimentnimi pismi hodil. Častniki in prostaki so ga častili kot svojiga očeta, in ga tudi na pokopališe spremili. Naj mirno počiva! — Cena mesa in kruha je ostala ta mesec pri starim. — Perve dni tega mesca je prišla železnica v cesarsko oskerbništvo.

Novičar iz mnogih krajev.

Slovesnosti v Olomucu so končane. Naš cesar in car Ruski sta zapustila 31. maja Olomuc, ki je skoraj premajhin bil za sprejema vsih gostov; 86 avstrijskih generalov se je ondi snidilo; Pruski kralj ni prišel. — Na Moravskim je jela kolera hudo razsajati. — Ministerstvo kupčije je dovolilo 3 milione za napravo železnice med Zidanim mostam in Zagrebam. ktere zidanje se bo kmalo začelo. Za kolodvor v Zagrebu je že mesto določeno poleg Černomerca. — Po naukazu ministerstva uka pride v Zader pravoslavna akademija. — Misionar dr. Knobleher je te dni Dunaj zapustil in se v Afriko podal na misionsko pot, na kateri ga bo le 12 oseb spremonovalo. — Slavni pesnik Stanko Vraz, rojen Štajarc, še le 40 let star, je na pljučni jetiki v Zagrebu umerl. Slavija je na njem iskreniga rodoljuba in izverstniga pisatelja zgubila; na pokopališče ga je spremila neizmerna množica; gosp. Berlič je na njegovim grebu ganljivo govoril ter spomnil velicih literalnih zaslug rajniga. — V nekterih krajih Erdeljskiga se je znoviga prikazala goveja kuga. — Obertniška razstava v Londonu je imela dosihmal vedno veliko ogledovavcov; gnječe (drenja) pa v takim veličanskim poslopju na more lahko biti, ker ima v njem na enkrat 50 — 60000 ljudi prostora. — V nekim Saksonskim časniku se bere, da poslednje revolucije na Nemškim zato niso srečne bile, ker ljudstvo ondi preveč krompirja povžije, ki je preteška jed. „Ljudstvo je, kar jé“ — pravi smešni modrijan. Mi pa pravimo: ubogi krompir! kaj vunder vse čez te pride. Ni čuda, da nas zapustiti žugaš.

Današnjim Novicam je priloženo naročilno pismo za 2. polovico t. l.